

CONTEXT

POLIFEM

Ada Colau es torna a presentar com alcaldessa

Té dos ulls i és femella, per la resta em recorda molt al ciclop Polifem. Es diu Ada Colau. També ella com el gegant vivia humilment i sobrevivia del seu ramat (la Colau encara ho fa però d'una altra manera). També com Polifem és una persona dura, poc comunicativa excepte quan ha de demanar auxili. I els dos mantenen una gran semblança en quan a ser incapaços de que els altres els entenguin.

Un dia, així com Polifem va trobar-se amb l'arribada d'Ulisses, la Colau es va trobar en que una fama –sobrevalorada i ara oblidada– li obria les portes de l'Ajuntament. I com Polifem, la Colau es va encegar.

Una dona que es retira del lideratge sobre els desnonaments perquè necessita tornar a l'anonimat de la llar i la tendresa de la maternitat i que quatre dies després es presenta com a alcaldessa, no és de fiar.

Una dona que accepta aliances poc saludables per mantenir-se en un càrrec que havia perdut a les urnes, no és de fiar per molt que sigui de llàgrima fàcil.

Una dona que vulnera fins i tot els estatuts del seu partit i es presenta per tercera vegada per un mandat que només podia repetir-se dos cops, no és de fiar.

Què? Qui? Com? Quan? ha fet possible la carrera de la Colau? Un poble que flota amb l'aigua al coll entre el progressisme i la comoditat burgesa. Que protesta en família i calla quan cal donar la cara. Uns partits que no s'entenen ni a hòsties. Un poder pactista fins a la medul·la, capaç d'engolir-se el

gripau a canvi de la impunitat de sempre. Una terra, la pobra, que ha perdut força i destí mentre esmerçava energies en promeses

falses. I, sobre tot, els humoristes que així tindran matèria fàcil per carregar-se a una alcaldessa que s'ha carregat una ciutat.

